

Möten och minnen från prästgården II

Jag vandrar vidare genom Sollerö prästgård, sådan den tedde sig på 1930-talet. Vi skildes sist uppe i Dalarummet, och där startar vi nu:

Till höger om hörnbänken ledde en dörr ut i hallen och till vänster en dörr till den ena av de båda sängkammrarna, den som låg i Prästgårdens nordvästra hörn och hade fönster åt vardera hållet. Norrut hade man fin utsikt över Myckelbyn, Mora-bergen samt Storangårdens kohage, där Storan Mor till vår förnøjelse försökte lära sig åka cykel.

En stor säng i rödgulflammig björk stod längs östra väggen och mitt emot en utdragssoffa i ungefär samma färg och med lock klätt i brunt skinn. Far låg i den där stora sängen när han hade halsböld. Jag minns också att han låg där den 13 december 1934 eller 1935 när Mor hade väckt mig och klätt mig till Lucia med lingonkrans och min fina vita voileklänning som hade rosenbård nertill. Den klänningen hade jag fått av Lilly Sterner. Hur kom det sig att det var bara Mor och jag som skulle uppvakta Far med kaffe och lussekatter? Var var de andra? Vet inte. Jag minns bara, att jag var så blyg vid detta högtidliga tillfälle, att jag inte vågade höja blicken mot Far utan hela tiden stirrade stint på det tända ljuset som jag höll med båda händer.

Förutom två sängar bestod möblemanget här av en vitmålad lavoar, som bara användes till förvaring av underkläder, samt det långa bruna bockbordet, där Mor och Månte Anna ägnade sig åt sömnad. I ett hörn spred en brun kakelugn sin värme under vintern. Där satt man ofta och tittade in i ett glödande sagoland, levande och skiftande, som man då och då stötte till med eldgaffeln så att det flammade upp på nytt. Till vänster om kakelugnen fanns det en kallvattenkran med

vask, där vi kunde tömma och skölja pottan sedan vi kissat före sänggåendet. Vi borstade också tänderna där. Det gick för sig och var inte ett dugg konstigt eller snuskigt. Det fanns inte badrum eller varmvatten eller dusch i Prästgården, men nog höll vi oss rena ändå. I den andra sängkammaren, som låg i nordöstra hörnet och där Mors och Fars stora bruna sängar stod intill varandra, fanns ett stort tvättstall av porslin, där hela familjen gjorde toalett om morgnarna. Där tvålade man in sig med Florodol och blaskade över sig iskallt vatten. I det här rummet var kakelugnen vit. Framför dess brasa gick barnens lördagsbad av stapeln. Mor eller Far kånkade upp en avlång träbalja och fyllde på med en hink varmvatten från reservoaren i köket.

Efter badet hände två roliga saker: iklädda rena flanellpyjamas och nattlinnen fick vi hoppa i Mors och Fars sängar. Sedan fick vi höra sagor! Far hade alla banden av Zachris Topelius' "Läsning för barn" med illustrationer av berömda konstnärer, bl a Carl Larsson. Varje lördagskväll läste Far högt ur de här böckerna och tog oss in i en sagovärld, som än i dag lyser i minnet: Pikku Matti, Sampo Lappelill, Syne i Sommarby, Axel och Stina och allt vad figurerna hette. I synnerhet älskade jag "Adalminas pärla", sagan om den stolta prinsessan som förvandlades till en fattig flicka och fick pröva på alla slags umbäranden innan hon med ödmjukt sinne kunde återvända till slottet.

*Präst Kisti bland bellis på
"den mossiga rundeln".*

Efter sagorna kom aftonbönen, som var och en läste högt i sin säng, utan inblandning av någon vuxen. Det var förstås ”Gud som haver barnen kär/se till mig som liten är/Vart jag mig i världen vänder/står min lycka i Guds händer/ Lyckan kommer, lyckan går/ Den Gud älskar lyckan får/Amen.” Jag minns en kväll, då en av ”salongsgästerna”, en präst som jag tror hette Ahlund, hade fått för sig att han skulle läsa aftonbön med oss. Han satte sig hos Erik, böjde sig fram och såg med strängt allvar på honom. Jag tyckte så synd om min storebror. Han föreföll så liten och försvarslös där han låg i sin säng. Och jag tänkte med skräck på att att sen skulle nog farbror Ahlund komma till mig också. Här var goda råd dyra, men jag tillgrip list. Jag borrhade ner ansiktet i kudden och låtsades sova. Det måtte ha hjälpt, för jag kommer inte ihåg att jag drabbades av något böneförhör.

Vad läsning beträffar, hade jag lärt mig den konsten på egen hand vid 6 års ålder. Det var en kväll i Salen. Jag låg på golvet och tittade i Elsa Beskows ”Vill du läsa?”. Bokstäverna kunde jag redan. Men nu gick orden plötsligt ”ihop” för mig. Jag begrep inte hur. Det var en otrolig, helt fantastisk upplevelse!

Nu behövde man inte vänta på lördagens sagostunder. Erik och jag låg alltid och läste på kvällarna sedan vi gått till sängs. För min del var det ofta inbundna årgångar av Missionsförbundets tidning ”Barnvännen” som kom från Farfars hem i Rättvik. I dem hette berättelserna ”Bestraffad olydnad”, ”Hedningarnas vantro”, ”Förhastade ord”, ”Den blinde gossen” eller ”Den lille krymplingen”. Folkskolans läsebok hade också spännande lektyr. En gång blev jag förbluffad. Jag läste om ”fanbärare” och ”den svenska fanan gul och blå”. Det var ju svordomar!! Men det måste väl vara tillåtet om det stod tryckt? Jag tittade över boken bort mot Eriks säng och sa med hög röst ”Fy fanan!” Erik spratt till och tillrättavisade mig skarpt. När jag försvarade mig, fann han sig föranlåten att upplysa mig om skillnaden mellan ”Fan” och ”fana”, mellan svenska flaggan och Djävulen, den Fan som åberopades i svordomar.

Andersens sagor minns jag inte att vi läste, eller att vi fick höra av Far. Däremot kommer jag ihåg att Alma Larsson, som var lärarinna och organist i kyrkan och gift med Mats Larsson (Brutär Mas), en gång läste en Andersens saga för Olof och mig. Det var någon stor tillställning i Prästgården och Alma hade tagit på sin lott att se till att vi kom i säng. Hon satt på en stol vid östra fönstret i sängkammaren och läste en underlig saga om en liten pojke som hette Amor och som sköt pilar in i folks hjärtan. Vi begrep inte mycket. Men ännu konstigare var det efteråt, när Alma slog ihop boken och la huvudet på sned och tittade på oss över sina guldbågade glasögon och sa: ”Just så där har Amor skjutit en pil in i hjärtat på farbror Mats och mig!” Vi stirrade misstroget på henne. Det kunde inte stämma. Både hon och hennes man levde ju än! Men som barn var vi vana vid och hade stort tålamod med de vuxnas bisarra påhitt.

Alma Larsson å sin sida hade ett oändligt tålamod med oss barn när det gällde musik och sång. Vi har alltid sjungit mycket i vår familj. Far hade en vacker röst - han hade varit tenor i OD under Hugo Alfvéns ledning - och förutom i kyrkan sjöng han mången aftonstund i Salen ensam eller med Mats Larsson och John Persson. Mor lät höra sin mjuka sopran till gitarr. Vi fyra barn ställde alltid upp oss och sjöng på bemärkelsedagar och liknande. Alma Larsson samlade oss kring orgeln och lärde oss sjunga Felix Körlings visor. På så vis tränade Olof in sitt bravurnummer "Karl-Gustaf, Per och Ragnar, de skulle ut och segla", med vilket han i masdräkt gjorde stor lycka på Kyrkliga arbetsretsens auktion.

När jag gick i folkskolan, vikarierade Alma en gång för vår lärare John Persson. Hon var en både sträng, färgstark och rolig pedagog. I räkning lärde hon oss en kontrollmetod som kallades nio-provet. En punkt i detta demonstrerade hon åskådligt: "Och hur gör vi sen med den där siffran? Jo, den sparkar vi iväg så här!" Och så lyfte hon på sin långa kjol och den snörkängade foten sprätte upp i en elegant sväng.

Och det var hon som 1941 såg till att jag fick mitt första och enda litterära pris. Röster i Radio hade utlyst en lyriktävling för barn, och Alma Larsson visste, att jag två år tidigare hade skrivit en dikt som hette "Blommorna under snön". Den dikten hade jag som nioåring fantiserat ihop en månskenskväll, när jag dansade på skaren utanför Prästgården. Den hade lästs och berömts och sedan glömts. Vi hade som sagt ingen radio och följaktligen inte heller Röster i Radio. Men det hade dom i Bockgården, där Alma och Mats Larsson bodde. Nu bad Alma att få skicka in den där dikten, vilket hon också gjorde. Jag fick inte första-, men väl andrapriset. Det fick jag vara nöjd med.

Något som var litet besvärligt med Alma var att hon hade en gammal kvinna (hette hon Matilda?) boende i Bockgården. Denna gumma hade en stickmaskin, på vilken hon stickade långa grå ullstrumpor åt oss barn. Har ni nånsin dragit på er sådana? Då vet ni hur rent olidligt de sticks. När Mor om morgonen kom in i sängkammaren med de där plågorisen över armen kunde man bara ge ifrån sig en resignerad suck. Men vintern tog ju slut och strumporna åkte av. I Bockgården flög bina ut och in i kuporna. Ibland hade Alma vaxkakor med sig när hon hälsade på. Dem fick man slicka på. Det var godare än enbart honung tyckte jag.

Under krigsåren lärde Alma ut hur man gjorde potkäs, en blandning av riven ost och margarin, som skulle ersätta smör. Jag minns inte att det blev några mängder potkäs ätna hos oss - däremot äppelmos, vilket blev Solleröns speciella produkt de här åren. Ön var ju insnärjd i fruktträd, och Anders Nääs i Kopen satte igång med moskokning i stor skala. Mor blev så pass modern att hon till och med lät oss ta äppelmos på havregrynsgröten, vilket avsevärt förgyllde morgonen.

Äppelmos, sylt och saft och sådant förvarades i en jordkällare. Under själva prästgården fanns det bara ett krypin för Dunder Olof att ta sig ner i när han skulle reparera vattenledningar och avloppsrör. Jag tror mig minnas att nedgången var placerad bakom farstubron, under kammarfönstret. Dunder Olof, som haltade något, var en storvuxen och respektingivande man. Han var mycket kunnig i rörmokeri.

Prästparet Maria och Ruben Daniels.

Om sålunda prästgårdens underjordiska gömmor var förbjudet område, var dess översta del, vinden, desto mer tillgänglig. Dit kom man via en brant trappa från hallen. När Mor hade haft stortvätt vintertid, hängdes här lakan och annan vittvätt. På sommaren var vinden mycket kvav. Mellan tvärgående träreglar var golvet täckt av sågspån. I hörnen låg högar av gamla häftade böcker (från Nywalls tid?) och skräpade. En del av dem var översättningar av franska s.k. sederomaner, som jag med heta kinder tjuvläste. Att något så ogudaktigt och syndigt fanns på tryck! Och i en prästgård till på köpet. Min bror Erik kände också till de där häftena. En annan upptäckt intresserade honom dock mer: ett par plåtrustningar i barnstorlek. De hade visst tillhört en tysk pojke, som en tid hade vistats hos kyrkoherde Thunberg.

Nu kan det vara dags att ta sig en titt på Sollerö prästgårds närmaste omgivning. Jag kliver ut på verandan. Framför trappan breder en grusplan ut sig med utlöpare åt alla håll. Ett par av dessa gångar, smala och sandade, börjar vid varsin ölandstok och omsluter en stor mossig rundel med fruktträd och blomrabatter samt i mitten öns ståtligaste gran. På dess nedersta grenar vaggar jag mina dockor. På andra sidan granen förenas de där sandarmarna till en bredare gång, som avslutas i en mossig stentrapp upp till en gräsplatå, på vars mitt flaggstången reser sig. På vardera sidan av platån går bredare grusgångar som löper samman i infarten från

grinden i häcken mitt emot Kopen. Norr och söder om dessa gångar ligger ängsbackar, underbart blommande varje sommar och härliga skidbackar om vintern. Alldeles vid sidan av norra grusgången har en stig trampats upp i gräset. Där går folk nerifrån Rothagen när de genar över Prästgården för att handla i Kopen. Även vi går och till och med cyklar där för att slippa det grova gruset. Tull Kisti kom inte sällan svepande i sin långa svarta kjol på den där stigen, när hon vandrade runt ön. Jag var litet rädd för henne. Hon var så brunbarkad i hyn, ögonen så stickande under huvudduken och hennes röst så skällande och pockande. Och fast hon inte var farlig, blev jag glad när hon lämnade gården.

En annan kvinna med ljudlig stämma var Get Greta, som åtföljd av en get vintertid kom dragande på en kälke lastad med korgar till salu. Henne var man inte rädd för. Hon lät bara konstig för att hon hade ett talfel. Hon satt i köket och drack kaffe, ivrigt pratande, och drog sen vidare sedan hon klarat av sina affärer.

Det fanns ytterligare ett par grusomgivna plättar framför Prästgården. En till vänster om verandan. Där blommade en hästkastanj så vackert om våren och litet senare en röd pion. Till höger om verandan, framför köksfönstret, låg en trekant med dels ett pilträd, dels syrenbuskar. En buske hade vita blomklasar, de andra var småbladiga persiska syrener med gredelina blommor.

Synen av dessa persiska syrener är mitt första tydliga minne av Sollerö prästgård. Jag står på knä på en stol vid köksbordet och tittar ut genom fönstret. Det är alldeles skumt omkring mig, men därute dröjer dagen. Kanske har det nyss regnat. De gredelina syrenklasarna, belysta av den nedgående solen, avtecknar sig bjärt mot de våta hjärtformade gröna bladen.

Även ett litet barn kan fyllas av vemod inför naturens skönhet. Mörkret bakom mig och det stilla ljuset över färgprakten där ute. Jag kan när som helst återkalla det ögonblicket.

På norra delen av prästgårdstomten låg den kombinerade tvätt-och bagarstugan i rött timmer. Den hade en bred och låg cementerad brokvist med två gula trädörrar, en åt vänster till tvättstugan, en åt höger till pigkammaren. Varje vår flyttade jag ut mina nio dockor till denna brokvist, läste högt för dem eller gladde dem med vitsippor som jag ryckt upp med roten och planterat om i gamla ansjovisburkar.

Bakom stugan låg ett ishus, nära staketet mot Storänggården. Om vintern högg Storan Far väldiga isblock ur Siljan, lastade dem på släden och körde dem till ishuset, där de bäddades in i sågspån. Här höll sig smör och gräddes friska sommartid.

Storan Far plogade också alla vintervägar på gården. Å, jag ser än hur hästen i snöyrans kämpar sig fram genom grinden vid Storans med Storan Far sittande på träplogen bakom!

I tvättstugan bykte Mor i en svart vedeldad gryta, klappade tvätten med klappträ på en lutande träbänk och sköljde med kallvatten i ett avlångt cementkar. Kom man in där en vinterdag, skymtade Mor som en otydlig skugga i den täta imman. På gården hängde sedan frusna lakan på streck som vita pappstycken, innan de bars in i prästgården och kånkades upp på vinden.

Andra gånger fylldes stugan av doften från nybakt bröd. Glada kvinnfolksröster från Bälter Anna, Storan Mor och andra blandades med kavlarnas milda dunk och eldens språk i bakugnen, där de lövtunna kakorna rullades ut från sina spjälor. Någon av bagerskorna hade haft på sin lott att ”flåsa päron” och mala. Kornmjölet måste ju blandas med potatis för att det skulle bli tunnbröd. De gräddade bröden hängdes över stänger i taket.

Östra delen av stugan upptogs av den forna pigkammaren med murad takhögrugn, ett uråldrigt fällbord och en träsäng. Jag minns inte att någon bodde i pigkammaren utom min gamla kusin Anna, som under trettitalet periodvis hjälpte till i Prästgården och fick övernatta här om sommaren. Vi var inte alltid snälla mot Anna. Men Anna själv var snäll, även om hon blev förtretad när vi dumma ungar retade henne. Med outtröttlig noggrannhet skyfflade och krattade hon grusgångarna om lördagarna. Hon borde vara i himlen nu.

Mellan tvättstugan och prästgården utbredde sig en stor gräsplan – barnens plats! Här byggdes snöfästningar och snölyktor om vintern och lektes kurragömma och hund och jägare om sommaren. När Olof och jag var riktigt små hade vi en sandhög här. Ibland stod jag på köksbron och spanade ut över gården. Då kunde det hända att Tusta, min hemliga bekantskap, dök upp i grönskan väster om tvättstu-

Britta, Olof och Mats Israelsson vid tvättstugan 1939

gan. Hon var en mycket stygg och ful flicka i min ålder och osynlig för alla utom för mig. ”Tusta!” ropade jag strängt. ”Bort med dig!” Då dröp hon slokörad av. Jag konstaterade med välbehag, att Tusta aldrig ifrågasatte min vilja.

En dag hände något underbart. Far gav oss ett kroketospel! Bågarna och de två mångfärgade pinnarna sattes upp på gårdsplanen, och en tid av ivrigt spelande började. Thorell kom ofta ner från Kopen (där han bodde högst upp) för att ta ett parti. Å, de där ljusa junikvällarna, när myggen jagades bort av mygggrök - en avlång grå massa som fastsatt på en järntråd spred en frän men behaglig doft när den antändes. Ljuden av kloten, som slog ihop eller stöttes iväg av klubborna, hör jag än.

I kanten av gräsplanen, alldeles intill grusgången, växte en stor lönn. Under den stod om sommaren ett stort runt bord – en brun träskiva lagd på en omfångsrik trädstubbe. På ena sidan om den stod en svängd mörkgrön trädgårdssoffa med smala tvärgående ribbor och på andra sidan ett par bruna bänkar utan ryggstöd men med svängda sidokarmar. Hur många har inte suttit här och druckit kaffe eller saft under prat och skratt! Mor och andra tanter alltid klädda i rutiga eller småblommiga sommarklänningar med vita kragar. Och hur många barn har inte svingat i gungan som Far hade fäst med rep i lönnens tjockaste gren!

Men ibland drar ett stråk av förgängelse genom lövverket. I eftermiddagssolen smyger Dödens budbärare som en liten barbant parvel fram mot oss över det torra gräset: ”Jenny i Rothagen har dött. Hon drack vatten ur en källa när klassen hade utflykt till Gesundaberget och blev sjuk.” Skratten tystnar och vi påminns om nuets korthet. Hösten är snart här.

Prästgårdstomtens södra gräns markeras av en röd timmerlänga, baktill prydd av humlestöror och omgiven av en skog av körsbärsträd. Bland de där träden smög vi barn skräckslagna en sommarkväll 1936, när Salaligan härjade och mördaren Thurneman sades ha tagit sig upp till våra trakter. Det var första gången jag förstod att det ohjälpligt Onda fanns i verkligheten. Men länsmannen Holger Haugard och fjärsmannen Mats Anders Nilsson hade visst gett sig iväg ända till Gesunda för att ta fast ”Tuneman”, så vi kände oss en smula trygga ändå.

På västra gaveln finns den gamla drängkammaren med rund vitmurad kåpa över en öppen spis samt två fönster, ett åt söder och ett åt väster. Strax utanför och hopbyggd med gaveln ligger jordkällaren, försedd som övriga uthus med tegeltak.. Själva Prästgården har rött plåttak.

I längans mitt ligger ett par bodar med krattor, räfsor, liar, spadar, grepar, cyklar, skidor, skridskor. Far och Mor hade varsitt par otroligt smala och långa skidor med enkla hällor och med skyhöga stavar som nertill slutade i trätrissor. Jag minns dock inte om och när de förlustade sig med dem.

Här hittar vi också stövelknektar av järn och de små rustningar i tunn plåt, som

Erik släpat hit från prästgårdsvinden, och som den tyske pojken och hans kamrater på Thunbergs tid lekte krig med. Fanns även här en trappa upp till en vind? Jag har för mig det.

Östra gaveln rymmer vedbod och dass. Det går åt mycket bränsle till prästgårdens alla kakelugnar, och varje sommar står Far vid en elektrisk vedkap som under hjärtskärande jämmer klyver björkstammar. När Erik och Olof blir stora nog får de hjälpa till.

En gång kommer Torsten Tegnér på besök till Prästgården, just medan Far i blåställ ägnar sig åt det här arbetet. Varpå det naturligtvis sedan berättas i Idrottsbladet för hela svenska folket, att på Sollerön har de en präst (en ”kraftkarl bortifrån Rättvik”) som själv klyver sin ved. Å, vad jag skäms. Finns det nån annan av prästerna runt Siljan som bär sig så oprästerligt åt?

Tänk så dum jag var. Jag borde väl ha varit stolt över att Far, som på sin fritid helst av allt ville läsa historiska verk, ändå tog så stor del i Prästgårdens praktiska bestyr. Varje sommar slog han ängarna med lie. Han hjälpte Mor att bära de tunga tvättbördorna och han lade äppelskörden i spjällådor. Han cyklade iväg och handlade. Om sommaren i Leksand skar han oss vackra vandringsstavar i vitskalad en, med böjda handtag, inristade initialer och lustiga ansikten. Min stav fick två handtag! Eller också gick han ut i vedboden och snidade gubbar av vedträn, en del med drag hämtade från solleröoriginal. Både käppar och gubbar är bevarade.

Mat lagade Far dock inte. Jag tror inte att han ens kunde koka ägg. Men Mor uppvaktade han varje bemärkelsedag med kaffebricka. Innan han öppnade sängkammardörren sjöng han ”Edra namn i himlen äro skrivna”. Presenterna kunde vara underkläder, som tyvärr aldrig passade utan måste bytas. Smycken? Nej, något så dyrt och onödigt skulle Mor aldrig ha tagit emot. Sparsamhet var dygden framför andra, och Mor hänvisade alltid till Fars studieskulder. Vi syskon ärvde varandras kläder och skor. Jag minns en rödbrun yllekappa med krimmerkrage som jag fick överta efter Britta. Den tvang mig Mor att bära under en skidtävling. Lärarna hade sagt, att om det var mer än 20 grader kallt nästa dag, skulle tävlingen inställas. Termometern visade 19 grader, och det motiverade kappan, tyckte Mor. Vad jag svettades och flåsade i den där kappan! Det måste ha sett komiskt ut när jag kom stakande i mål, illröd, snorig och med kappan flaxande runt benen. Men Persson hejade frenetiskt - förmodligen tyckte han litet synd om mig. Jag tror jag kom trea eller fyra.

På femtitalet var i alla fall vedboden förvandlad till garage, för då hade Far vid mogen ålder tagit körkort och skaffat sig en safirblå Opel Kapitän. Och kakelugnarna hade rivits och ersatts av värmeelement. Bittert ångrar jag att vi gick med på och till och med gladdes åt en sådan stympning. Dasset hade rivits långt innan dess, men jag har det i gott minne. Det var ett hemtrevligt krypin i ljusbrunt trä. En

liten vänstersvängd trappa ledde upp till en bänk med tre buror(hål). Över bänken satt ett fönster åt söder. Där sken solen in mellan körsbärskvistarna. Efter rivningen ersattes denna vänliga tillflykt av ett hus nere i prästgårdstomtens nordvästra hörn med två avträden, vart och ett med en spjälförsedd dörr och två buror med lock. Nu dög det inte med tidningspapper. I stället hängde en bunt silkestunt toalettpapper på väggen. Till dessa dess nådde inte solen. Där var alltid skugga. Gränsande till huset låg åt norr komposten, omgärdad av ett högt rött staket.

En bit ifrån, åt söder, låg det tidigare intill stigen mot Rothagen en gammal smedja. Den måste ha rivits i början av trettitalet. Jag minns också en brunn med tak som fanns längre ner, där stigen böjde av åt norr. Där låg också en väldig riskase.

Rothagsstigen ja. Den började strax nedanför köksbron och var egentligen en väg, för Storans häst med trilla kom fram på den i hjulspår kring en mittsträng av gräs. Jag har ett tydligt minne av vägen från 1935. Astrid och jag befann oss en eftermiddag just i backen, vägens översta del. Vi byggde stugor av aspinnar, som vi tog ur en vedtrave intill.Astrids stuga blev hemtrevligare än min, tyckte jag. Solen lyste in så fridsamt mellan hennes pinnar. Ändå vilade det något sorgesamt över vår lilla stugby. Jag hade just hört, att Mussolini i Italien hade varit dum mot Abessinien. Abessinien hade inte kunnat ge igen. Nu flöt Abessiniens blod in i eftermiddagens solsken och gav det en brandgul färg - jag uttryckte det inte så, men jag kände och såg det!

Köksträdgården nedanför äppelträden omfattade grönsaksland, potatisland och bärbuskar. Varje höst hade man förutom skurlov även potatislov. När man kom till skolan igen skulle man tala om hur mycket potatis man hade plockat. Så ock jag, förstås. Men annars var jag märkvärdigt fin på att hålla mig undan från köksträdgården. Pigan Ållpär Frida klagade när hon med värkande rygg kom upp från rensningen: ”Kisti e så lat så!” Senare gick jag med i JUF och fick ett eget land, som inspekterades av en konsulent och godkändes. Då kände jag mig mal-lig. Jag fick cykla med henne runt ön och vara vägvisare till alla de andra medlemmarnas odlingar. Sedan blev det skördefest i Ordenshuset med hela estraden full av morötter, palsternackor och kålrötter.

Ja, visst var Sollerö prästgård en del av Paradiset. Den första tiden håller jag mig innanför gårdens hank och stör. En häck av sibiriska ärtbuskar med gula blommor och små bruna fröskidor löper i öster längs landsvägen i nordsydlig riktning och vänder så ner mot den sydliga infarten till Prästgården. Ett rödmålat staket stänger för på den motsatta sidan av den vidsträckta tomten.

Så småningom tar nyfikenheten överhanden. Vad finns på andra sidan? Ännu en värld av gåtfulla ting, ljud och dofter? Det blir jag snart varse.

Präst Kisti